

Вяра

Против юдомасонството VI-та част

Положението в политическата и аристократичната върхушка на Гърция, Сърбия, Черна Гора и Румъния във времената на Първата световна война не е било по – различно от България. Управляващата им олигархия вече е била част от световното юдомасонство. Обвързвайки държавите си в политически и военни съюзи с еретическия запад те ги вълечат в месомелачката на дирижираните конфликти.

Целта е била изтощаване и отвличане вниманието на обществата, докато те успеят да прокарат пагубното си влияние си върху православните църкви. Показателно и от фатално значение е какво се случва в Константинополския патриархат.

На 23 април 1920 г. Мустафа Кемал Ататюрк става диктатор на “освободена” Турция. Той е **високопоставен член на италианската масонска ложа “Resorta e veritas”**. Докато ръководи държавата (до смъртта му през 1938), Ататюрк се стреми неговите „братя“ масони да заемат високи позиции в държавата, включително и на патриаршеския престол в Константинопол, което може да се види от бъдещите назначения на Мелетий IV, Василий III и Фотий II.

Основния удар върху съвременното православие е нанесен от Мелетий IV Метаксакис, който е бил масон в Константинополската ложа „ARMONIA” (Хармония) от 1909 г. През 30-те години става член на ложата “Александър Велики” в Александрия. Племенник на известния гръцки политик

Елефтерий Венизелос. С негова помощ в 1918 г. заел катедрата на архиепископ Атински. В 1920 г. след поражението на Венизелос на изборите и бягството му от Гърция М. Метаксакис е отстранен от катедрата за нарушаване на каноните и за предизвикване на разкол, след което сам бяга в САЩ. Там съгласно писмото на гръцкия посланик във Вашингтон от 17 декември 1921 г. М. Метаксакис “в пълно облачение, взел участие в англиканско богослужение, прекланял колена и целувал техния престол, произнесъл проповед и благословил присъстващите”. На 25 ноември 1921 г. е избран за Константинополски патриарх. **На 29 декември 1921 г. Синодът на Еладската църква низвергва М. Метаксакис от свещен сан. На 24 септември 1922 г. това решение бива отменено под политически натиск.** През юли 1922 г. Мелетий обявил, че Константинополската патриаршия признава англиканските ръкоположения. **ПРЕЗ ЮНИ 1923 г., ВИСОКОПОСТАВЕНИЯ МАСОН, ИЗПЪЛНЯВАЙКИ ЗАДАЧИТЕ ВЪЗЛОЖЕНИ ОТ ДУХОВНИЯ МУ ВОДАЧ И ГЛАВА НА АНГЛИЯ И НА АНГЛИКАНСКАТА ЦЪРКВА, ИЗВЪРШВА И ГЛАВНОТО СИ ПРЕСТЪПЛЕНИЕ - ТОЙ СВИКВА Т.НАР. „ВСЕПРАВОСЛАВЕН КОНГРЕС“ НА КОЙТО СЕ ПРИЕМА ЗА ПЪРВИ ПЪТ „ПОПРАВЕНИЯ ЮЛИАНСКИ КАЛЕНДАР“ ТОЕСТ ЕРЕТИЧЕСКИЯ ГРИГОРИАНСКИ.** На този режисиран, наречен със светски масонски термин “конгрес” присъстват едва 10 души един от които напуска и остават шест епископа, един архимандрит и двама миряни?! Не присъства нито един от другите патриарси. На масонското сбирание, освен календарната реформа са приети и други беззакония: - заявява се готовност Христовата Пасха да се празнува като неподвижен празник в определен неделен ден, ако за това има съгласие от страна на католици и протестанти?!; - разрешава встъпването в брак на иереи и дякони след тяхното ръкоположение; - разрешава повторен

брак на овдовелите иереи и дякони; - одобрява „подстригването на косите“ на клириците и носенето на светско облекло извън храма; - допуска неограничени възможности за нарушаване на постите; - призовават се поместните църкви да намалят светийските празници в делнични дни, за да се намали броят на неработните дни, т.е. да се изработи нов месецослов. След като били обявени решенията на псевдо-конгреса, свикан от масона патриарх, **възмутените православни християни свалили позорно от вселенския престол Мелетий IV, той бива пребит и принуден да избяга в Солун, а по-късно в Александрия. През 1926 г. неговите „братя зидари“ от „Великата ложа“ в Лондон отново му помагат и той е избран за Александрийски патриарх под налягането на Британското правителство.** Още същата година въвежда новия календар и в Александрийската църква. В 1930 г. взема участие в Ламбетската конференция в Лондон, където още веднъж потвърждава *„действителността“* на англиканските ръкоположения?!

Каква е основната идея на тези юдомасонски вмешателства в православната Църква? Фактически до момента на приемането на календарната реформа Църква е била единна и е празнувала и служела заедно по светоотеческия календар. От 1924 г. Цариградският патриархат започва да празнува по римокатолическия календар заедно с еретиците. **Ето го началото на разкола (разделението) в Православието относно празнуването. Това е и целта на въвеждането на римокатолическия календар в Православната Църква - смущението на верните и разделянето им. От този момент нататък докато останалите верни на светоотеческия календар постят, то празнуващите с еретиците блажат, докато едните жалеят, другите се радват. Как ли изглежда това**

в очите на Бога?! Ще припомним думите на Светият равноапостолен цар Константин, казани във връзка с приемането на общия църковен календар на Първия Вселенски Събор: „Нека благоразумието на ваша светост да размисли, колко непохвално и непристойно е, щото в едни и същи дни, едни да постят, а другите да правят пиршества...” („История Църкви, Книга I, глави 7, 10 и 11” Блаж. Феодорит Кирский).

Показателно е какво се случва с виновника за този голям удар върху православието: През юли 1935г. Мелетий Метаксакис **губи разсъдъка си и след 6 дни страшни мъки умира** като простенва ридаейки своите последни думи:

“Аз разделих Църквата и унищожих Православието”. На архиерейското му погребение, масонската му престилка е поставена върху епископските одежди от неговите братя - масони. Масонските му ръкавици и вечнозелена клонка също са поставени в ковчега.

Вижте следващата част: [Против юдомасонството VII-ма част](#)